

villing kan udvides til 10 Aar, og Beskyttelsen gaaer ud paa, at i det nævnte Tidsrum er det ikke Nogen tilladt at foretage nogen Efterligning af hjint Arbejde ved, som det hedder, „en Kunst af foransførte Bestaffenhed.“ Hvad der imidlertid menes med denne Bestemmelse, er ikke ganske klart; det fremgaaer saaledes ikke med nogen Klarhed af Forordningen, om Den, der har foranstaltet sit Arbejde mangfoldiggjort, f. Ex. ved Lithografi, ogsaa er beskyttet mod Kobberstik, Træsnit, Afstøbning osv., eller om han kun er beskyttet mod en Reproduktion af samme Slags som den, hvori han selv har foranstaltet sit Kunstværk gjengivet. Derom kan der være forskellige Meninger. Det er nu altsaa en betinget Ret for Maleren og Billedhuggeren, naar han selv har gjengivet sit Maleri eller sit Kunstværk, da at være beskyttet i 5 eller 10 Aar, forudsat at han tillige tager en Reservation, hvorved han forbeholder sig denne Ret. Endvidere siger den nuværende Lovgivning, at Den, som udgiver et Kobberstik, ogsaa skal nyde denne Beskyttelse i 5 Aar mod, at Nogen eftergør det i samme Format og Størrelse, enten ved Kobberstik eller Lithografi, men ikke, naar det eftergøres i en anden Størrelse. Fremdeles har den nuværende Lovgivning aabnet Udsigt for Den, som gjengiver en Andens Arbejde ved Kobberstik Lithografi, Afstøbning og deslige, til at, naar dette Arbejde er af sær Interesse for Kunsten, han da kan vente en Bevilling paa 10 Aar til Beskyttelse mod lignende Gjengivelser. Saaledes ere den nuværende Lovgivnings Regler, og Udvalget har med Lovudkastet været enig i, at de ikke ere fyldestgjørende. Det springer nemlig strax i Øinene, at siden denne Lov udkom, er der opkommet eller har i alt Fald udviklet sig en Maade, hvorpaa man kan gjengive et Kunstværk uden Anvendelse af nogen- somhelst kunstnerisk Virksomhed — medens det derimod er forudsat i Loven, at der til Gjengivelse skal kræves en vis kunstnerisk Virksomhed — nemlig ved Fotografi; men mod denne Slags Gjengivelse indeholder Lovgivningen ikke nogen udtrykkelig Beskyttelse for Kunstneren, og derved er Stillingen altsaa væsentlig forandret. Men selv paa de Gebeter, hvor Stillingen er uforandret, har Udvalget maattet

erkjende, at den Beskyttelse, som Lovgivningen nu hjemler Kunstneren, ikke fyldestgjør, hvad han med Rette kan fordræ. For det Første er jo hans Ret betinget af, at han selv har foranstaltet sit Kunstværk gjengivet ved Lithografi eller Kobberstik, og hvis altsaa Nogen kommer ham i Forskjøbet, er hans Ret forsaavidt bortfalden. Det er ganske piensynligt, at det er en ugunstig Stilling, hvori man her ved sætter Kunstneren, da det ikke altid vil være ham muligt at komme Andre i Forskjøbet med Gjengivelsen af hans Kunstværk, og dernæst er hans Ret til Beskyttelse begrændset til et Tidsrum af 5 Aar fra Udgivelsen, et Tidsrum, som aabenbart er altfor kort; da det ofte udløber, naar hans Gjengivelse har gjort en saadan Lykke, at der netop nu vilde være rig Leilighed til Afsetning, og derhos er det, som sagt, usikkert, hvorvidt hans Gjengivelse beskytter ham mod alle andre Gjengivelser, eller kun mod Gjengivelser i selvsamme Art. Alle disse Hensyn have gjort, at Udvalget har fundet Anledning til at udvide Beskyttelsen; og navnlig har det anset det for rigtigt at udvide Kunstnerens Ret til at nyde Godt af sin Virksomhed ved det, som vi kalde Mangfoldiggjørelse, et Udtryk, som vel ikke er ganske korrekt, men hvorved dog Enhver vil forstaae en Gjengivelse, som tillader ved mekaniske Midler at producere et større Antal Exemplarer. Det er netop den Veie, ad hvilken Kunstneren bør kunne drage Fordeel af sit Arbejde; han bør, efterat have fyldestgjort sin Idee, og idet han arbejder videre paa nye Ideer, drage Fordeel af den Idee, han eengang har udført, uden væsentligt Arbejde for sit eget Vedkommende, og idet han, saa at sige, overdrager Ideen til Andre. Man har derfor fundet det rigtigt, at Retten til Mangfoldiggjørelse bliver tilfagt Kunstneren ubetinget, uden Tilføjelse af den Betingelse, at han selv først skal have foranstaltet Mangfoldiggjørelsen, og man har fundet det rigtigt, at den bliver væsentligt udstrakt og bliver gjældende mod al Slags Mangfoldiggjørelse, og at den fremdeles bliver udstrakt i Tiden. I denne Henseende laa det nær at finde en Analogi i en nyere Lov, nemlig Loven om Eftertryk. Hvor udstrakt Tidsrummet imidlertid bør sættes, om det bør være ligesaa